

DONDERDAG 23 FEBRUARI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentien is, van eenen regel regels f 1.00, en voor elken regel daerboven 25 centen, behalve 35 centen ingelast, voor elke plaatsing.

De begroeting van het departement van justitie.

Men vindt ook hier, in plaats van vermindering, vermeerdering, wat de eigenlijke kosten van het departement betreft. Voor het jaar 1843 zijn deze op f 587,090 geschat; bij welke, ten gevolge van de overbrenging der gevangnissen van het departement van binnenlandsche zaken op dat van justitie, voor 1843 nog eene som van f 785,825 komt, te zamen dus f 2,372,915. Thans wordt, na aftrek der pensioenen, voor justitie aangevraagd over 1844 f 2,409,994 en voor 1845 f 2,409,724, hetgeen dus eene vermeerdering van ruim zes en dertig duizend gulden aanwijst.

Ook hier tracht de heer ROCHUSSEN de zaak in verkeerd daglicht te stellen, en wanneer men de grondslagen van berekening niet inzag, zoude men ligt tot het vermoeden komen, dat er bezuinigingen gemaakt waren op de kosten van het departement, doch dat alleen belangrijke verbouwingen aan de gevangnissen de oorzaak waren van deze verhooging. Hij zegt toeh: Nadat de kosten, vallende op het beheer der gevangenen en der gevangnissen, bij de wet van 8 juli 1842 (Staatsblad n°. 19), van het departement van binnenlandsche zaken op dat van justitie, ten beloope van f 785,825 zijn overgebracht, is de voor staatstgemeld departement over 1843 toegestane som in eene gelijke evenredigheid vermeerderd; en hoezeer ook op dit hoofdstuk de pensioenen en vloogende uitgaven zijn overgebracht, en genoegzaam alle posten beneden het cijfer van 1843 zijn geraamd, is de slotsom niettemin over 1844 met f 7,999.39 en over 1845 met f 8,629.39 verhoogd moeten worden, als het gevolg zijnde van den vermeerdering van sommige gevangnissen, die aanzienlijke verbouwingen vereischen, en van welke zelfs enkele door nieuwe gestichten moeten worden vervangen, waarvoor eene uitgave van f 134,000 vereischt wordt.

Wij zwijgen er van, dat de minister weder, om tot zijn gunstig resultaat te komen, de pensioenen en vloogende betalingen, op welke eene vermindering van f 28,000 heeft plaats gehad, er bij telt, en aldus verbloemt, dat de eigenlijke kosten van dat departement, in plaats van met f 600,000 met ruim f 36,000 vermeerderd zijn. Doch schijnt het niet, alsof de minister te kennen wil geven, dat voor de vermindering der gevangnissen alleen f 134,000 meer werd aangevraagd en men bijna die som door eene vermindering op de andere posten verkregen had?

Althet een, noch het ander is waar. Volgens de wet van 8 juli 1842 en de daarbij gevoegde grondslagen van berekening, was over het jaar 1843 eene som van f 109,350 bestemd tot het doen van vernieuwingen, buitengewone werken en onderhoud der gevangnissen, voor welke nu die som van f 134,000 aangevraagd wordt: de vermeerdering bedroeg hier dus slechts ruim f 24,000.

Ook is het onwaar, dat genoegzaam alle posten beneden het cijfer van 1843 zijn geraamd. Wij kiezen de eerste afdeeling de beste: *Kosten van het*

departement, en het tegendeel zal blijken. Deze bedroegen over 1843 eene som van f 53,600; hierbij komt nu hetgeen, volgens de wet van 8 juli 1842, van de kosten van het departement van binnenlandsche zaken op dat van justitie daarvoor overgeschreven is, ten bedrage van f 13,665. Men zou dus moeten verwachten f 67,265 aangevraagd te vinden, in plaats van f 75,150, gelijk de heer VAN HALL goedgevonden heeft te doen. Geene vermindering dus, maar wederom vermeerdering. Zoo is het ook met andere posten gegaan en van daar de aangevraagde vermeerdering van f 36,000.

Wij begrijpen zeer goed, dat op dit departement geene belangrijke bezuinigingen kunnen plaats vinden. Zoo lang de grondwet niet herzien is, zal onze regterlijke magt, ondanks hare slechte bezoldiging, boven alle eeredigheid kostbaar zijn. Ook kunnen wij zeer goed begrijpen, dat de gevangnissen eenige jaren lang vrij aanzienlijke geldsommen zullen eischen, ten einde in eenen behoorlijken toestand gebracht te worden. Geheel nieuwe te bouwen schijnt echter thans, nu het eerste boek van het Wetboek van Strafrecht nog herzien moet worden, te voorbarig. Doch waarom dan niet rood voor de zaak uitgekomen? Waarom vermeerderingen onder schijn van verminderingen trachten te bewiirpelen?

Men heeft zoo weinig den wil van bezuinigen gehad, dat men voor den post: *Algemeene kosten van justitie*, welke in 1841 eene som van f 153,250 beliep, weder, op het voetspoor der vorige begroeting, f 170,000 heeft aangevraagd.

Beven de jaargelden, volgens de wet aan de leden en ministers van den Hoogen Raad, benevens aan het publiek ministerie bij dat collegie, te betalen, worden er nog omstreeks acht à negen duizend gulden aangevraagd voor de *ambtenaren, geknopen en bedienden bij den Hoogen Raad*. Vanwaar deze kosten? Indien deze bij den Hoogen Raad toegelaten worden, is er niet ééne reden, waarom men dergelijke uitgaven niet vroeger of later ook voor de parketten en griffien der hoven en rechtbanken op de begroeting brenge?

De heer ROCHUSSEN en zijne ambtgenooten hebben dit jaar volledigheid en openbaarheid van het financie-wezen begrepen; alsof de meest mogelijke beknoptheid en geheimhouding gevorderd waren. In plaats van dus, gelijk vroeger, hoe gebrekkig dan ook, geschiedde, de posten te specificeren, hebben zij die nu, zoo veel mogelijk, globaal opgegeven, waardoor zij zekerlijk menige gegronde aanmerking onmogelijk gemaakt hebben. In de grondslagen van berekening heerscht dit jaar eene admirable kortheid. Het is te wenschen, dat de heer VAN HALL nog eenige inlichting zal gelieven te geven aan de Kamer, of hij het misbruik handhaaft, dat zijn voorganger ingevoerd heeft, om aan leden der regterlijke magt, met name aan den president van den Hoogen Raad, toelagen te verleenen boven hetgeen de wet hun toelagt; een maatregel, die niet zeer geschikt schijnt om een groot vertrouwen op de onafhankelijkheid der regterlijke magt te koesteren.

Buitenlandsche berichten.

ITALIË.

Rome, 7 febr. Betreffende de onlangs te Petersburg ontvangen besluiten, schijnt het zeker, dat de paus tegen alle door keizer Nicolaas genomen maatregelen in kerkelijke aangelegenheden blijft protesteren, en alle bemiddeling, die tot herstelling van zoo ver dezelve niet gegrond is op eene herstelling van het vroegere status quo der kerkelijke zaken in Polen en Rusland.

Van vijd en vijd komen uit de verschillende provincien, de traurigste berichten wegens overstromingen in. Ten gevolge hiervan zijn ook verschillende groote wegen onbruikbaar geworden, en is het verkeer met de naaste markten zoo zeer gestremd, dat de prijs van vele der noodigste levensmiddelen hier buitengemeen gestegen is. De stad Rome heeft in hare lagere gedeelten een treurig schouwspel aan, want de Tiber, door de geweldige plasregens gewolven, heeft zich in dezelfs oude, thans bewoonde vloedbedding ontladen, en is zoo hoog, als geen levend inwoner zich herinneren kan. De schade, in kelders en magazijnen hierdoor aangerigt, is zeer aanzienlijk. Hoezeer de regering, door het uitdeelen van brood en andere maatregelen, in den nood van hen, die uit hunne woningen verdreven zijn, voorzien heeft, zoo is men toch niet vrij van bezorgheid, wanneer de rivier niet spoedig in hare oevers terugkeert.

ZWITSERLAND.

Wij ontleenen de volgende bijzonderheden omtrent de voorvallen te Genève aan den *Berner Verfassungs-freund*. Er was alarm geslagen en de storm trok den geluid. Weinige nationale gardes verzamelden zich intusschen slechts met het garnizoen in de kazerne. De post bij de poort Cornavin werd ontwaand; de poort van Rive werd mede bemagtigd, maar later in den nacht door eene kompagnie land-militaire tegenweer weder bezet. Een troep omstandelingen wilde het kruidhuis bemagtigen, maar een peloton van het garnizoen hield stand en gaf vuur op de aanvallers af, met achterlating van eenige dooden en gekwetsten. De majoor Fournier (van de regerings-partij) is gedood. De raad heeft zich, op het raadhuis permanent, verklaard. Als de hoofden van den opstand mocht, men de heeren James Razy en Rilliet; dit is echter nog onzeker, want men ziet hen nergens. Het is wel mogelijk, dat de opstand nog voort is. Wij vernemen nog, dat, behalve de majoor Fournier, die gedood werd, ook de staatsraad Boissier, de la Rive door eenen dolksteek gewond is, en hoewel de wond aanvankelijk niet gevaarlijk scheen, ten gevolge daarvan overleden is.

De radicale *Revue de Genève*, van den 14den, verhaalt de gebeurtenissen als volgt. De gewapende burgers bemagtiiden de poort van Cornavin en besleedden de bruggen; hun aantal vermeerderde zich en zij namen de Riva-poort in. De regering liet alarm slaan en storm luiden; uit de landgemeenten kwamen nauwelijks 200 gardes op, en uit de stad even zoo veel. In deze omstandigheden vormde niet in St. Germain een bemiddelings-comité om beide partijen tot het leggen der wapenen te bewegen. Op deszelfs spraak beloofde de staats-raad eene proclamatie te zullen afkondigen waarin geheele amnestie van het gebeurde zou worden aangekondigd. Op deze belofte keerden de meeste burgers naar hunne woningen terug en bleef er slechts een klein getal onder de wapenen.

verklarende uiteen te zullen gaan, zoodra de proclamatie zou zijn afgelezen. Intusschen kwam het bij de poort van Rive tot een gevecht, waarbij een officier en eenige soldaten gewond werden. Hierop nam de staatsraad andere maatregelen, en trok deszelfs bevelen in amnestie in. Intusschen werd de Rivepoort door de gewapende burgers verlaten en door de millicie bezet. Nadat gedurende den geheelen dag de onderhandelingen tusschen St. Gervais en den staatsraad hadden voortgeduurd, trok eindelijk de gewapende volks-massa af, op de belofte van den staats-raad van bij den grooten raad op eene geheele amnestie te zullen aandringen. De afkondiging van dit besluit was voldoende om de orde te herstellen.

Het *Journal de Genève* sluit deszelfs zeer kort bericht over de voorvallen met het volgende: Eindelijk, om drie uur des middags, is, na langdurige onderhandelingen, alles tot de orde teruggekeerd; de barricaden zijn weggeruimd, en het verkeer is overal hersteld. Een commissaris van politie, trok, van door de stad, om eene proclamatie van den staats-raad voor te lezen, waarbij de staats-raad belooft aan den grooten raad eene geheele amnestie van het gebeurde te zullen voorstellen. — Onder de gesneuvelden noemt men ook den overste *Chateaurieux*.

OOSTENRIJK.

Triest. De jongste berichten uit Alexandrië geven meer hoop op eene eindelijkte uitvoering van het plan ter verbinding der Middellandsche met de Rode Zee. Zoolang niet werkelijk handen aan het werk worden geslagen, is het moeilijk te bepalen, wanneer deze reeds lang gekoesterde hoop vervuld zal worden. Intusschen verzekert men thans als stellig, dat *Mehemed-Ali*, die tot dus ver niet gunstig voor deze onderneming gestemd was, geheel van meening veranderd is, en zich nu deze aangelegenheid niet ijver aantrekt.

(Schw. M.)

ENGLAND.

Londen, 28 febr. Gisteren avond heeft het Egerhuis hervat en ten einde gebracht de beraadslagingen over het voorstel van *lord Howick*, strekkende om een parlementair onderzoek naar de oorzaken van de allende des volks te doen. Dit voorstel had eene tegen de ministers vijandige strekking en werd dan ook door de ministers fel bestreden. Het werd gisteren avond met 306 tegen 191 stemmen verworpen.

Er is hier ter stede in omloop het ontwerp van een verzoekschrift aan de besturen der onderscheidene Amerikaanse staten, strekkende om te verzoeken, dat aan het verfoejelijke stelsel van schuld-repudiatie geen verder gevolg gegeven worde.

De Chinese keizer heeft, na met Engeland den vrede gesloten, en verscheidene miljoen ponden schadevergoeding ter schadeloosstelling der oorlogskosten ons aangeboden te hebben, van de Oxfordsehe universiteit *honoris causa* den doctoralen titel verkregen. Zijne Hemelsche Majesteit, om zich daarvoor wederkeurig te kwijten heeft nu een zeer galant briefje, op zijde geschreven, door den ambassadeur *Pi-fu-fu*, naar Londen aan koningin *Victoria* gezonden, dus luidende:

„Ik, de allereerster van het hemelsche rijk, heb met een genadig oog neergezien op het door uwe schrijvers mij toegezonden briefje, en daaruit ontvaard, dat gij, met uwe roodhartige kinderen, tot betamelijken eerbied en tot belofte van beterschap teruggekeerd zijt. Opdat de aarde, die ik vol barmhartige geestesgezinden heb, niet meer met uwe kinderen, die ik vrede gemaakt, gij kunt gerust voortleven op het nevelen-eland, en niet met meer ontgrendeld worden, mits uwe verwantenheid tegen mij voor altijd ten einde nemé. Ik zal heilig woord houden. Ik heb bevolen, uwe kinderen niet meer roodborstige barbaren te noemen, en hun geen schrik meer aan te jagen; zij zullen komen en handel drijven, opdat zij mogen thee drinken, en hun jaarlijksche aanrijn mogen onderhouden. Als zij niet tegen mij woeden, en niet meer, door hun misdadig bijstaan niet groote kogels mijne steden vernielen, zal het niet vergand worden, onder goede bewaking, eenen blok in het midden van mijn rijk te werpen, en van terre het afschijnsel mijner wijsheid af te slaan. Het is nog niet te laat, en als zij ernstig zich boetvaardig en berouw hebbend toonen, kunnen zij nuttige lessen bekomen, en kennis opzamelen. Ik heb *Pi-fu-fu* bevolen, u tot aicht van den Grooten Beer en tot zuster van Saturnus te

benoemen; mitsgaders den knop der onderscheiding met den staart, eenen eerekam en eenen tabakszak tot vervrolijking aan te bieden. Moge het u nimmer aan thee ontbreken, en moge uwe roeten steeds kleiner worden. Mijne genade is zeer groot! Het allerhoogst eigenhandig grootmoedige bevel! Mogen dit wel in acht!

New-York, 29 jan. Het onderzoek in de zaak van kapitein *M. Kenzie* begint deszelfs einde te naderen. De verklaringen van onderscheiden getuigen hebben een zeer gunstig licht verspreid over het karakter en het vroeger gedrag van het hoofd van het aan boord van den *Somers* bestaan hebbende komplot, den jeugdigen *Filip Spencer*. Reeds toen hij zich nog aan het kollegie van Geneva bevond, hetwelk hij verlaten heeft gehad, om aspirant bij de marine te worden, hoorde men hem steeds met de grootste geestdrift over het zeeroovers-leven spreken en het vaste voornemen niten, om eenmaal een fibustiers-opperhoofd te worden. Zijn afscheid van de makkers, die hem, bij zijn verlaten van het kollegie, uitgeleide tot aan de diligence deden, was geweest: „Vaart wel; vroeg of laat zult gij van mij hooren spreken; ik wil het leven niet als een gewoon see-officier sloop, maar den olog voor eigen rekening voeren en mij door de kloekste daden eenen naam maken.

Alyorens op den *Somers* gekomen te zijn, had hij op de korret de *Pesonac* gediend; ook op dien bodem had hij reeds aan eenige jonge kieden, adelforsten zoo als hij, het voorstel gedaan, om zich van het schip meester te maken. Geen helpers tot zulk eene stoute onderneming hebbende kunnen vinden, sloeg hij, maar insgelijks vruchteloos voor, een *chipper* of ligt vaarttuig van Baltimore ten bedoelden einde te vermeersteren. Op zijne stellige belofte van de dienst te zullen verlaten, had de kapitein van de *Pesonac* geen gevolg aan dit voorval gegeven; maar tot zijn ongeluk heeft hij zijne belofte niet gehouden.

De vader van *Spencer*, door het met zijnen zoon voorgevallene geheel ter neder geslagen, is, zegt men, willens, zijn ontslag als minister in te dienen; men spreekt er van, dat hij door den heer *James Porter* vervangen zou worden en voor zich eene ambassade aan een der Europese hoven zou bekomen.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 20 febr. Bij het adres van de boekdrukkers en boekverkoopers te Rotterdam (zie ons nummer van gisteren) werden eenige bedenkingen voorgedragen op de voorgestelde wet op het zegel, in de hoop, dat de overweging daarvan strekken moge, om eene duidelijker wetsbepaling op het regt van zegel, voor zoo ver hun beroep aangehangt, te verkrijgen. Vooreerst meenen zij eene algemeene-aanmerking te mogen maken, dat het beginsel der wet nimmer kan zijn, om de voortbrengselen der drukkerijen, in eenen onbepaalden zin, zoo het slechts geen boekwerk is, aan de belasting op het zegel te onderwerpen; en evenwel straalt dit principe, naar de requestanten meenen, door in artikel 23 der voorgestelde wet. Zij trekken uit dat artikel het gevolg, dat het dus niet zekere bepaalde voortbrengselen eener drukkerij zijn, die men belasten wil, maar, onverschillig den inhoud, allen, behoudens de uitzonderingen, vermeld onder letter C van artikel 27, van het zegelregt, hiervoren bij artikel 22 vastgesteld, zijn vrijgesteld; I. alle drukwerken, waarvan het papier geene grotere opperlakte heeft van twee vierkante Nederlandse palmen. Het is inderdaad eene belasting, niet op den inhoud, maar op drukwerk, onverschillig inhoud of doel; want iets dat met eene gewone letter tot 3 of 4 palmen breedte is met eene kleine letter ligt tot 2 palmen te brengen, en dus hangt van de soort der letter de beroegdheid af, iets gezegeld of ongezegeld te mogen drukken.

Art. 23 onderwerpt aan het zegel alle aankondigingen en berichten van welke aard, inhoud of bestemming, ook zelfs in den van brieven en circulairen.

Art. 4 der uitzonderingen stelt alle berichten, in den vorm van brieven, vrij, mits verzegeld en voorzien van het adres, aan wien ze gericht zijn.

Wat kan de inhoud, van beide elkander, als het ware tegensprekende artikelen, de drukkers niet in ongelegenheid brengen. Men drukt, bijvoorbeeld, eene circulaire; hij, voor wien men ze drukt, vergeet een oüwel er onder te doen, en dadelijk wordt de drukker bedreigd met de boete van f. 50.

Het is, wij herhalen het, niet bepaaldelijk het een of ander drukwerk, dat aan het zegel wordt onder-

werpen, neen, — het principe der wet schijnt alles, alleen omdat het gedrukt is, te willen treffen. Men zegge niet, dat artikel 23 en de uitzonderingen, onder letter c., bijna woordelijk dezelfde zijn als de vorige wet, en deze reeds jaren lang bestaan heeft: ons antwoord is in de eerste zinsnede der memorie van toelichting te vinden; verre over de 100-differentie weten en besluiten op het regt van zegel, waaronder een aantal met betrekking op drukkerijen, maakten veelal de toepassing moeilijk; maar nu, volgens het verlangen van Z. Exc. den minister van financiën, elk ingezet, met deze wet in de hand, alle zijne verplichtingen ten aanzien van het zegel kan leeren kennen, nemen de adressanten de vrijheid te verzoeken, dat artikel 23 eene andere redactie moge ondergaan, enz.

Al hetgeen verder in artikel 23 gevonden wordt van adviezen, consultatiën, memorieën, enz., wordt in het rekwest gezegd, strekt tot niets dan tot nadeel der drukkerijen in het algemeen en zonder voordeel van 's lands schatkist; want al die opgememde stukken worden niet gedrukt, alleen om dat ze gezegeld zouden moeten zijn. Om nu niet te spreken van het lastige, dat overdreven dienstijver van den een of anderen ambtenaar uit het verschillend begrip over deze wet, aan den boekdrukker zal opleggen.

Verder behelst artikel 23 de bepaling, dat alle periodieke werken en tijdschriften, minder dan 2 vel druks beslaande en slechts eens per maand in het licht komende, moeten gezegeld zijn. In plaats van hier de nijverheid van auteurs, drukkers, papiermakers of boekverkoopers te willen aanmoedigen, strekt deze bepaling alleen tot nuttelooze belemmering, en wordt door de wijze der uitgave van vele periodieke werken geheel ontdoken.

Dat men ons dan, yfheidsgewis, omkramend, den handel een markthoort of circulaire, of wat ook te mogen drukken, zoo het slechts geen notitie, catalogus, of aanplakbiljet is; en een maandwerk of magazijn te mogen uitgeven, zonder eerst, en vooreerst te moeten zorgen, dat door het onzekere debiet, de belangrijke zegelbelasting worde opgewonnen.

Adressanten leggen deze hunne bezwaren in de schoot uwer vergadering, in de hoop, dat het verstand oordeel van UEd. Mog. der Nederlandsche drukkerijen en boekhandel, die met zoo vele meerdere lasten en minder aanmoediging dan de binnenlandsche beoordeeld zijn, vrijgeviger wetsbepalingen op het zegel mogen doen erlangen.

Het adres is ondertekend door *M. Wijt en Zonen*, *J. van Baalen*, *T. J. Wijnhoven Hendriksen*, *van der Meer en Verbruggen*, de weduwe *Locke en Zoon*, *Jan Arrenberg en Comp.*, *J. van der Vliet*, *G. H. A. Kramers*, *Weduwe Ph. Titzing* en *Zoon*.

's Gravenhage, 21 febr. Het bulletin van heden nopens Z. M. den graaf van *Nassau*, luidt aldus: „Sedert etnige dagen is de gesteldheid des konings verbeterd, de ademhaling ruimer en de krachten nemen langzaam toe.

Beekers, *Everard*, *Natorp*.

Men verzekert, dat er sedert enige dagen ontwerpen van financiën aard bij den raad van state aanhangig zijn, en dat men derselver aanbieding aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal eerlang kan te ontmoet zien.

Heden hebben de afdelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal derzelver overwegingen over de ontwerpen van wet, nopens de staatsbegroting voor 1844 en 1845, voortgezet. De centrale afdeling is ten 2 ure, over hetzelfde onderwerp, bij eengekomen. Heden avond zal de centrale afdeling over de voordragt van wet, ten aanzien der successie vergaderen.

's Hertogenbosch, 20 febr. De arondissements-regthank houdt zich steeds bezig met de abusivelijk arrestatie van den schutter van *Roovestein*. Tengevolge eener comparitie in persoon, had men een minnelijke schikking nopens den ingestelden eisch te schadeloosstelling te ontmoet gezien, doch deze pogingen schijnen geen gevolg te hebben gehad; de zaak wordt ernstig voortgezet. Met belangstelling verwachten den uitslag dazer aakier zoo veel aandacht makende zaak.

Onder meer andere buitengewone verschijnselen in dit jaargetijde, heeft men heden, in weerwil van dezer dagen zoo zwaar gevallen sneeuw, de leeuwden bij deze stad opgemerkt. De oogstaars zijn verschenen en gepaard op de nesten gezien. Zij droeflieden de lucht op een tijdstip dat men niet gewoont is deze vogels te verwachten.

AUGUSTIN THIERRY is op den 20sten mei 1795 te Blois uit een arm en gering geslacht geboren; hij maakte voorbereiding op de scholen zijner geboortestad, en, wanneer hij volgens de eerste geschriften zijner jeugd op de haren verordeelen mag, moet hij door de natuur een buitengemeen teeder gevoel, eene zeer levendige verbeeldingskracht en een zoo krachtig natuurlijk gestel begiftigd geweest zijn, dat het ongetwijfeld algemeene, verschrikkelijke moeite en inspanningen gekost moet hebben, om gene te vernietigen. In de voorrede van zijn laatste werk heeft THIERRY zelf verhaald, hoe CHATEAUBRIAND, die, helder lichtende vuurstralen voor alle groote gedachten onzer eeuw, eenigerzins den eersten aanstoot voor zijne toekomstige bestemming gegeven heeft; hoe hij eens toevallig alleen eene leeskamer zijnde »de martelaars» vond, die las en in het zesde boek aan dat zoo dramatische veld van den strijd tusschen Franken en Romeinen, de meerassen der Batavieren komende, zag, hoe hij zich iets gevoelde, dat hem ontdekte, dat de door den geschiedschrijver zoo vervalschte geschiedenis nu door het genie van eenen grooten dichter weder in hare ware gedaante te voorschijn gebragt was; hoe hij, vol geestdrift, van zijne bank opsprong en de zaal door zijne driftige voetstappen en het kringelied der vreeselijke Franken van CHATEAUBRIAND: »Pharamund, Pharamund, wij hebben met het zwaard gestreden, weergalmen liet; hoe eindelijk de herinnering aan eenen electrischen schok met onuitwisbare streken in zijn hannonische geveerd bleef.

In het jaar 1811 kwam A. THIERRY, na de lagere scholen verlaten te hebben, in de normaalschool; hier bleef hij twee jaren en werd toen aan het hoofd van de provinciale inrigting van onderwijs benoemd, doch de inval van 1814 voerde hem naar Parijs terug. Hij bleef toen in al de kracht der jeugd; gevormd door de meest verschillende studien, had hij nog geene andere genegenheid voor een bepaald wetenschappelijk vak; en zijne staatkundige denkbeelden, hoe wisselend en varig, deelden in de verwarring van den toenmaligen tijd. Zelf schildert hij den toestand van zijn geest in de volgende woorden: »Bij den haat tegen militair despotismus — eene vrucht van de feestie der gemoederen tegen het keizerrijk — vereenigde ik een diepe afschuw van alle revolutionaire, tyrannieke maatregelen, en, zonder daarom voor eenigen regeringsvorm eene bepaalde partij gekozen te hebben, eene soort van tegenzin tegen de Engelsche staatsinrigtingen, van welke wij toen eene even verachtelijke als bespotelijke maatschappij hadden. Met hartstogt ijde ik eene toekomst te gemoet, van welke ik zelf niet wist hoe zij zijn zoude; ijde ik eene vrijheid te gemoet, wier leus, zoo ik er haar eene gevonden had, deze zoude geweest zijn: »eene regering, die de meest mogelijke persoonlijke waarborgen en de meest mogelijke tusschenkomst van de administratie.»

Destijds leefde er een beroemd staathuishoudkundige, toen weinig geacht en uit wien men later eene godheid heeft trachten te maken: De stoutheid zijner meeningen verleide eerst den jongen AUGUSTIN THIERRY; hij verliet de universiteit, wijdde zich met al de drift van zijn karakter aan de beoefening der hoogste maatschappelijke vraagstukken, en sloot zich aan st. simon, als leerling en secretaris aan. Verscheidene brochuren waren de gevolgen van zijn vereeniging. Wij behoeven hier niet te zeggen, hoe hij den meester en den leerling zelfs de verwijten van eene gedachte niet bestond om eene nieuwe godschepping of iets dergelijks te vestigen. Deze taal overviel st. simon eerst veel later, zoo het zelfs geen na zijnen dood geboren gril is, welken zijne navolgers hem in zijne welgezindheid toegeschreven hebben. Hoe het deze medewerking van THIERRY — hoewel zich zuster maatschappelijke, industriële of staatkundige vragen bepalende — aan den arbeid van eenen man, wiens groote verdiensten als staathuishoudkundige en als denker onbetwistbaar zijn, duurde slechts korten tijd. Al wat gewoonlijk het hoofd van eenen maker tot het nevelachtige en despotieke brengt, dat eene geest kwetsen, die met eene bijzondere helderheid, scherpsinnigheid en onafhankelijkheid toegevoerd was. De leerling was het dikwerf met zijnen meester oneens en voelde zich te gelykertijd steeds tot positieve studien getrokken. De scheiding kwam in 1817 plaats en de heer AUGUSTIN THIERRY

werd lid der redactie van den *Censeur Europeen*, onder de leiding der heeren comte en DUBOS, het waardigste en beste der liberale bladen van dien tijd.

De nieuwe historische school was nog niet geboren, VIELI, CARNIER, MILLOT, ANQUETIN heerschten onbeperkt. De algemeene gedaante der Fransche geschiedenis, vooral der acht eerste eeuwen, was geheel misvormd; in deze drooge en slaauwe optelling van namen verscheen de Sicambref CHLEDOWIT in de manchetten en de paladijns van LUDWIK XIV; de paladijns van KAREL de groote als *habitués de l'œil de boeuf*, FREDERONDE drög fontanges en HERNANGANDE eenen Hoepelrok. »Men had, zoo als CHATEAUBRIAND zegt, de type van eene ernstige, waardige, onveranderlijke monarchie in het hoofd, die altijd met hare drie standen en het parlement in lange mantels met afgemeten stappen voorwaarts ging.» De geschiedschrijvers verlieten dezen engen kring niet, tot dat THIERRY, die in de geschiedenis van het verledene nieuwe bronnen voor de polemieken van den dag wilde zoeken, het eerst in de kampplaats binnentrad, en, jong, driftig, nog zonder bewustheid van zijne roeping, dien grooten kampstrijd begon, met welken later een geheel nieuw stelsel en geheel nieuwe inzichten ontstaan zouden.

In zijne jeugdige geestdrift begon de heer A. THIERRY met stellingen, die aan paradoxen greifden. Doch hoe kon het anders zijn? Midden in de negentiende eeuw vonden zich welsprekende stemmen, die aan het nieuwe Frankrijk te gemoet voerden: »Kroost van vrijgelatenen, kroost van aan onze handen ontrukte slaven, schatplichtig volk, nieuw volk — het wordt u toegestaan om vrij te zijn maar niet edel en adelijk: voor ons is alles een recht, voor u is alles eene gunst. (1) Vordering van deze soort, geheel en allen op het oude veroveringsrecht gegrond, voerden natuurlijk eenen plebejer op het veld der geschiedenis, die, trotsch op zijnen oorsprong, gereed was om hoogmoed met hoogmoed te beantwoorden. Toen, eene eeuw vroeger, de graaf DE BOULAINVILLIERS op valsche redeneringen uit dat lang vergeten voorval, het onderscheid tusschen overwinnaars en overwonnenen in het oude Gallië, een geschiedkundig stelsel bouwen wilde, stond een burgerlijk persoon, de abt MABUS, op, en, als wilde hij eene dwaling door eene dwaling weerleggen — schreef hij een zeer geleerd werk, *Histoire critique de l'établissement de la monarchie Française dans les Gaules*, ten einde daarin te bewijzen, dat er geene verovering, maar slechts eene vereeniging tusschen de beide volksstammen plaats gehad had; dat eerst vijf eeuwen later, in de tiende eeuw, ten gevolge der verandering van de hooge ambten in erfelijke heerschappijen, eene heerschezuchtige kaste zich tusschen den koning en het volk ingedrongen had, en dat het leenstelsel, en niet de Fransche verovering, Gallië onder het juk des adels gebragt had.

Terwijl DE MONTLOSIER de stellingen van den graaf DE BOULAINVILLIERS herhaalde, vond hij eene veel minder toegeevende partij tegenover zich dan de abt DUBOS. Ver verwijderd van de verovering, te ontkennen, nam THIERRY deze stoutheid aan, om, in naam van het onderworpen volk, het recht terug te vorderen. Niet tevreden met de eerste ongerechtigheid en de daaruit ontstane noodlottige gevolgen aan te wijzen, hield hij zich bezig deze gedurende den loop van veertien eeuwen overal op te zoeken, en ze niet alleen als de bron van al het vroegere kwaad, neen, maar ook als der nog bestaande moeilijkheden voor te stellen. MONTLOSIERs denkbeeldige scheiding der Franschen, in 1815, in Galliërs en Franken, ernstig opnemende, bestreed hij bedreigingen met bedreigingen: »Wij gelooven een volk te zijn en wij zijn twee volken op denzelfden grond: twee volken, vreedzaam in hunne herinneringen, onvereenigbaar in hunne pogingen. De geest der verovering heeft met den tijd en de natuur den spot gedreven, nog altijd rust hij op dit ongelukkig land. Van hem ontspruit die onderscheiding in kasten, uit welke die afscheidingen, volgens bloed, titels en standen gevolgd zijn.»

Aldus door de vordering der polemieken buiten de grenzen der waarheid weggestept, ondernam hij het, de veroveringstogten ook buiten de Fransche grenzen na te sporen en te bestrijden. Hij begon in den *Censeur* een beeld te schetsen der omwentelingen van Engeland, van den inval der Normandiërs tot aan den dood van KAREL I, waarbij hij zich niet ontzag in de Puriteinen Saksers, in de Cavaliers Normandiërs te herkennen. In zijne *Dix ans d'études historiques* heeft hij deze overdriften en dit in het blinde rond tasten van eenen jongen geest, die zijnen weg zoekt,

openhartig verteld; zelfs vrijmoedig de vervalsching der geschiedenis erkend, in welke hij, door misbruik te maken van de ware en in gevolgen zoo rijke grondstelling van het verschil der stammen, zijns ondanks, vervallen is, daar hij verschillende tijden volgens dezelfde gronden beoordeelen wilde. Maar hij heeft ons ook medegedeeld, hoe hij uit deze afdwalingen van den dagbladschrijver, door zich in het verledene te verdiepen, als door een toeval tot het gevoel zijner verroeping geraakt is; hoe hem, van den dag af dat zijn blik zich over het groote vraagstuk der Germaansche invallen en der verbrekking van het Romeinsche rijk uitgestrekt had, eene onwederstaanbare aantrekkingskracht aan dit onderzoek der geschiedenis boeide; hoe hij toen de behoefte voelde, om door ijverige studien den ontstane hartstogt te bepalen en tot rijpheid te brengen. Nadat de *Censeur Europeen* onder de slagen eener censuur van eene andere soort dan de zijne gevallen was, schreef AUGUSTIN THIERRY, die zich nu reeds meer met zuiver wetenschappelijke werken bezig hield, in de jaren 1820 en 1821 voor den *Courrier Français* eene reeks van brieven, in welke hij, het gemaakte van een zijner toekomstige werken vormende, zijn plan, om de geschiedenis te schrijven en te beoefenen, uiteenzette. De eischen der polemieken van den dag verspoedig deze tribune voor hem: toen, tot zijn bitter verdriet, maar later tot groot voordeel voor de geschiedenis; want hoezeer ook deze onzamenhangende werken, volgens hem, aan zijne beoefening bevielen, zoo zouden zij hem toch misschien van eene grondige, ontwikkeling van zijn schoon talent hebben afgehouden. En, inderdaad, van dit oogenblik af scheidt de tot dus verre tusschen de geschiedenis van het verledene en de bemoeijingen van het tegenwoordige verdeelde THIERRY zich geheel van de wereld en de dagbladen, dringt in de gebeurtenissen door, verzamelt, doorzoekt en vergelijkt boeken en oorkonden. Altijd onder den invloed van de invallen der Germanen, maakt hij zich met alle stukken bekend, die staat zijn deze op te helderen en te doen kransen; en al meer en meer vorderende, ontwikkelt hij zijne, door eenen onophoudelijken vijfjarigen arbeid gerijpte denkbeelden, in twee boeken, in welke de schoonheid van den vorm met de waarde van den inhoud wedijvert. De eerste uitgaaf van zijne »*Geschiedenis der verovering van Engeland door de Normandiërs*» verscheen in de lente van 1825, die van de »*Brieven over de geschiedenis van Frankrijk*» tegen het eind van 1827. De tweede geheel omgewerkte uitgaaf van beide werken verscheen reeds in het volgende jaar.

De aanlokkelijke schets, welke THIERRY ons in de voorrede voor zijne »*Tien jaren van historische studien*» geeft, moet men lezen, om de dagelijksche moeite van den zes en twintig jarigen geschiedschrijver te leeren kennen. In dien leeftijd, in welken alle hartstogten bruischen en gisten, moet men hem geheel onder de heerschappij van eene onverzadelijke begeerte naar kennis zien; — men moet hem aan deze zijne gedachten, zijne uren, al zijne krachten zien offeren ten einde, gelijk hij later zeide, »zijn leven te besteden.»

Men kent den buitengemeen indruk, dien dit met zoo veel liefde bewerkt boek te weeg gebragt heeft. De schrijver verheugde zich over het slagen zijner pogingen, toen hij, doch helaas te laat, ontdekte, dat hij zijne oogen bij het werken bedorven had en dat zijne krachten hem verlieten. Na eene reis naar Zwitserland, doorreisde hij Provence, in gezelschap van zijnen geleerden vriend SARAZIN; en toen hij in 1826 te Parijs terugkwam, was zijne gezondheid wat verbeterd, maar zijn gezigt nam bij voortdoring af. Bijna blind zette hij zich weder aan het werk. Een toen nog onbekend jong mensch, wiens naam echter later helder schitteren zoude, ARMAND CARRÉL, kwam hem als secretaris en vriend te hulp, en maakte hem de noodzakelijkheid, om door vreemde oogen te lezen, minder smartelijk. Een oogenblik had hij met al zijn de gedachte om gemeenschappelijk eene groote landsche geschiedenis te schrijven; maar na eenige pogingen, die de onmogelijkheid der verwezenlijking van dit plan bewezen, werd de zaak opgegeven.

Hij nam nu zijne in den *Courrier Français* verstrooide polemieken van 1820 weder ter hand, en na een uitgaaf van zijne »*Brieven over de geschiedenis van Frankrijk*» benoemde het instituut hem, in het begin van 1830, tot zijn medelid. Ondertusschen overvielen hem zware pijnen en eene allerhevigste zenuw-ziekte. Nog eens moest hij zijne geliefkoosde studien vaarwel zeggen en Parijs verlaten. Van 1831 tot 1836 woonde hij gedeeltelijk te Vesoul bij zijnen broeder, pres-

(1) MONTLOSIER, de la monarchie française.

fest van de Boven-Saone, gedeeltelijk aan de baden van Luxeuil. Hier, te Luxeuil, leerde hij in 1831 zijne toekomstige vrouw kennen, en hield haar, die zijn lijden verlichtte, hem ondersteunen en hem door de bittere dagen van eenen vroegtijdigen ouderdom leiden zou.

In de kalme oogenblikken, welke de pijn hem lieken, gaf hij zich altijd met ijver aan zijne geschiedkundige nasporingen over. Eerst hield hij zich met eene volledige herziening zijner „Geschiedenis der verovering van Engeland bezig;“ vervolgens vereenigde hij de reeds vermelde keus uit zijnen jeugdigen arbeid in een deel, dat, onder den titel: „Tien jaren van historische onderzoekingen,“ in 1834 verscheen. Onophoudelijk bezig met met zijne „Geschiedenis van de invallen der Germanen“ ten einde te brengen, ondernam hij het om in eene reeks van brieven, in de *Revue des deux mondes* geplaatst, een volledig en naauwkeurig beeld te schetsen van het burgerlijke, staatkundige en godsdienstige leven van Frankrijk in de zesde eeuw. Deze zoo fraaije als degelijke arbeid was een twee deelen onder den titel: „Beschrijving der Merovingische tijden“ verschenen, en eene voortzetting daarvan had hem van de Akademie den door den baron CORNAT uitgeschreven prijs van tienduizend fr. doen toekennen, als euzor tegen het einde van 1835 hem naar Parijs riep, om hem het opzigt over eene groote onderneming toe te vertrouwen, welke evenzeer den geschiedschrijver, die het denkbeeld gevormd heeft, als hem, die het uitvoeren moest, tot eer strekte. Het betrof niets minder dan om uit de archieven van al de steden en gemeenten van Frankrijk al die bouwstoffen te verzamelen, welke meer of min van nabij met de geschiedenis van den *tiers-état* in verband staan, om daaruit eene verzameling te vormen, die met de, den adel en de geestelijkheid betreffende, verzamelingen der Benedictijners zoude kunnen wedijveren en tot voorbereiding strekken eener algemeene en volledige geschiedenis van Frankrijk. Wanneer volgende geslachten dit schoone gedenkstak zullen zien, zoo mogen zij met regt op de grondsteenen de namen EUIZOR EN AUGUSTIN THIERRY doen beïtelen.

Ingezonden stukken.

Java.

In de eerste helft der maand december jl. werd, door eenige deelhebbers in de Javasche bank, een adres aan Z. M. den koning ingediend, waarin de zorgvolle toestand van de bank, en van den particulieren handel op Java, uiteengezet is, en voorziening gevraagd wordt in het belang van beiden.

De verlangde maatregelen vinden wij in de volgende het adres overgenomen, bewoordingen:

„Wij zijn op den duur het moederland kunnen schragen, en het om den zwaren schuldenlast te torschen, dan moet Java in het moederland geenen, deszelfs belang voorbijzienden, alleen produkten-vragenden eigenaar vinden; dan moeten ook de belangen van Java's ingezetenen nauwgezekt in het oog gehouden worden.

Daarvoor worden thans twee maatregelen dringend

10. Voorziening, van hieruit, in de behoefte van zilveren muntspieie voor den omloop op Java; en

20. Verkoop op Java, op vastgestelde tijden, van zoo vele produkten als Java behoeft, om wat het door particulieren uit Nederland ontvangt, met de voortbrengselen van deszelfs grond te kunnen betalen.

„Op deze beschouwing door Z. M. den koning goedkeuring is opgenomen, en men zich met eene spoedige ten uitvoerlegging der aangewezen maatregelen vleijen mag, zijn vragen, waarop wij het antwoord moeten schuldig blijven. Wij kopen het, in het belang der zaak. Weinigen hier te lande kennen den pijnlijken toestand, waarin Java's ingezetenen verkeerden, en de dringende behoefte aan herstel, welke daar bestaat. Velen beschouwen de luide aangehevene klagen als te zwart getoekend, meer van persoonlijk dan van algemeen belang, en zijn geneigd de produkten, welke van Java tot ons komen, als maatstaf aan te nemen, waarnaar de welvart van Java's ingezetenen kan worden afgemeten. Dezulken dwalen grovelijk bij al den rijkdom van eenen overvruchtbaeren grond gezegend met hulpbronnen, waarop weinige landen bogen kunnen, te midden van opgestapelde produkten, welke naar onze havens stroomden, zoekt men onder Java's ingezetenen te vergeefs naar welvaart.

De klagen over het verval van den particulieren handel, over geldverlies, over de moeilijkheden om brood te vinden, zijn er algemeen; de geldschaaerste is er nijpend; het vertrouwen is er, tot in de grondslagen geschokt, en de ontevredenheid, tegen de bewerkers van zoo veel onheil, wint en met elken dag veld.

Dat zijn de lang voorspelde vruchten van een met halsstarrigheid overdreven monopolie-stelsel, hetwelk alles voor het moederland vraagt, zich weinig om Java's ingezetenen bekrennt, zich in de voordeelen van het oogenblik verlustigt, en zorgeloos de toekomst tegengaat.

En, wat zal, wat kan de toekomst, bij eene zulke stiefmoederlijke, met weerzin en wrevel gedragene, handelwijze wel anders baren dan eene verwijdering tusschen Java en Nederland, waaruit zoo ligt eene scheuring ontstaan kan, bij welke Java alles gewonnen, Nederland alles verliezen zou?

Nog, echter, is het zoo ver niet gekomen, wij erkennen het met dankbaarheid; nog is het tijd veel te herstellen. Men make zich den tijd ten nutte, voor het te laat worden moge; opdat Nederland zich nog lang in het bezit van Java verheuge, en eenen duurzaam steun, voor deszelfs ontoereikende staatsinkomsten, in de voortbrengselen van deszelfs Oostindische bezittingen, behoude.

A., februari 1843.

Hoe het den Staten-Generaal gelukte eene zaak uit het licht in het duister te plaatsen.

De officier van gezondheid LUYTER heeft zich dezer dagen aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal gewend, ter bekoiming van ontslag uit de krijgsdienst, nadat hij zich deswege vruchteloos en bij herhaling aan den directeur-generaal van oorlog had geadresseerd.

Is er eene zaak eenvoudiger in de behandeling, — dan schijnt het die, waarvan hier kwestie is.

De officieren van gezondheid, die hunne studien aan de daartoe bestaande school te Utrecht hebben gedaan, verbinden zich, even als de officieren, die hunne opleiding aan de militaire akademie te Breda genoten, den lande *tien jaren* in hunne betrekkingen te dienen.

Blijkt het na, uit het ingezonden adres, dat de heer LUYTER in die termen valt, en niet aan zijne dienstverplichtingen heeft voldaan, — dan blijft de zaak van de competentie van den directeur-generaal van oorlog en van niemand anders, die het verzoek weigert, of, bij gunstige exceptie, aan de goedkeuring des konings voostelt, naarmate dat hiervoor al of geene gronden aanwezig zijn.

Blijkt het, integendeel, dat gemelde officier van gezondheid werkelijk aan zijne verplichtingen heeft voldaan, en wordt hem, echter, het bij herhaald gevraagd ontslag geweigerd, dan behoort het adres in kwestie niet ter griffie gedeponneerd, maar aan den directeur-generaal van oorlog te worden gezonden om berigt.

Terwijl, eindelijk, wanneer het verzoek, aan de Staten-Generaal gericht, het punt in kwestie onbeslist laat, en het dus onzeker blijft of de heer LUYTER aan zijne verplichtingen al of niet heeft voldaan, — men hetzelfde, als onvolledig, moet ter zijne leggen, en overgaan tot de orde van den dag, met opgave der redenen, tot welke informatie van den belanghebbende, die zich daarnaar kan gedragen.

Hebben de couranten ons een getrouw verslag gegeven van den aard en de behandeling der zaak, dan is hetgeen in de Tweede Kamer ter dezer gelegenheid heeft plaats gehad een zonderling schouwspel voor de geheele natie. De eene helft der Kamer toch verdedigt, met veel omslag en warmen ijver, regten en vrijheden, die van geenen kant worden aangevallen of bedreigd, terwijl de andere helft, meer genereus, beide aan de kroon wegschenkt, die, echter, op hare beurt, dezelve niet begeert, zoo als duidelijk genoeg blijkt uit boven aangehaalde bepaling. Het is eene kluchtige vertooning, die wel wat duur wordt betaald, maar niettemin in drukkende tijden eene aangename afleiding geeft.

Ik meen, dat het rimb was, die van de Academie Française heeft gezegd: „*Ils étaient quarante, qui avaient de l'esprit comme quatre.*“

Advertentiën.

Aanbesteding.

Men is voornemens om op Zaterdag den 4 Maart 1843, des middags ten 12 ure, te Arnhem op de Vergadering-zaal van het Arnhemse Departement der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen in het openbaar AAN TE BESTEDEN:

Het **BOUWEN** van eene **BEWAARWERKSCHOOL**, te Arnhem, aan den *Ben-Singel*, bij de *St. Jans-Barrère*, en de **LEVERANTIE** van alle daartoe benodigde **MATERIALEN** en **ARBEIDSLOONE**.

Waarvan de Restakken en Teekeningen-Sidgen te voren ter inzage zullen liggen in het Koffijhuis de *Harmonte*, te Arnhem, en alzede informatie te bekomen is bij den Stads-architect *H. J. HEUVELINK*, welke 2 dag voor de Aanbesteding, op de plaats zelve in aanwijzing zal doen.

De Heer **P. E. DE SALT**

DE BRUNTON te Nijmegen zal ten overstaan van een bevoegd Ambtenaar, voor een gedeelte openbare verkopping houden, aan zijn Koetshuis, in de Spijderstraat aldaar, op Dingsdag den 7den Maart 1843, des middags ten twaalf ure, precies, van:

10. Twee zwarte **MERRIE-PAARDEN**, Vierjaras, oud 5 à 6 jaar, mak in alle tuigen en zeer hard bij den weg loopende.

20. Vier moderne **RIJTUIGEN**, als: **BAROCHETTE** en **TENTWAGENTJE**, nieuwe **PHAETON** en **TILBURY**, op 4 wielen, met Knechts-zitting, zoo goed als nieuw.

30. Twee **ZADELS**, waarvan een nieuw.

40. Drie spannen **TUIGEN**, als 2 paar **HAAR-TUIGEN**, het eene nieuw en het andere gebruikt, een Dito **BORSTTUIG**, als ook een nieuw **TILBURY-TUIG**, enz., enz.

Een en ander 2 uren voor den verkoop, te bovengemeld Koetshuis, te zien, en intusschen **UIT DE HAND TE KOOP**. Te bevragen bij den Eigenaar; brieven franco.

Bij dezen verkoop mag niets worden ingestoken.

§ § § Op den 2den Maart 1843, des middags ten 4 ure, zal men, ten huize van **DE ROOS**, aan de Steeg, en ten overstaan van den Notaris **VON ROSENTHAL**, te Nijsp, in het openbaar verkoopen:

Eenige petecelen **EIKEN- en BEUKEN-ONDERDRIJKKELINGEN**, **gaje ESSENCE**, en **ARBEIDBOOMEN**, mitsgaders **SNOEIHOUD**.

Alles gelegen onder den Huize *Middachten*.

OPENBARE VERKOP VAN MODEGOEDEREN

Op Maandag den 27sten Februar 1843, des voormiddags ten 10 ure, en de volgende dagen, zal, in de Grootte Zaal van het *Hôtel het Zwijnshoofd*, te Arnhem, in het openbaar tegen contant geld worden verkocht:

Eene aanzienlijke partij **MODEGOEDEREN**, als **DAMES-HOEDEN**, **BLOEMEN**, **VEEREN**, **PELLE-RINES**, **KRAGEN**, **MUTSEN**, **PULDE**, **ZWARTBLONDE**, **NETELDOEK**, **ZWANEN-DONS**, **PERSCHIE** en **ZIJDEN STOFFEN**, Dito **LINTEN** en **ZAKDOEKEN**, **MOUSSELINES**, **op Stranin**, **FLUWEELEN** en **SATIJNEN**, **PELLE-RINES**, **SCHOENEN**, **LAARSJES**, **PARFUMERIE** enz. alles (nieuw en maar den laatste smaak).

Te bezichtigen Vrijdag en Zaterdag voor den verkoop, van 10 tot 3 uur.

+++ Men telt in Frankrijk; voor de Natuur en Scheikundige Wetenschappen, steeds twee of drie goede Dagbladen; dezelve zijn evenwel nog zeer onvolledig en dikwijls zeer verflend. Voor de nijverheid is dat gebrek nog veel groter, want voor dezelve bestaat geen enkel Dagblad.

Dit gebrek aan een de Wetenschappen en Kunsten tevens behandelend Blad, was iets van groot belang, dat ledige ruim is gevuld geworden door de **REVUE SCIENTIFIQUE ET INDUSTRIELLE**. Twaalf bladen engem druk zijn maandelijks aan vorderingen, in alle Landen, van de Natuur-, Scheik- en Artsenijkunde en der Nijverheid gewijd. De **REVUE SCIENTIFIQUE ET INDUSTRIELLE**, die de vijfjarige leiding van den Doctor **QUESNEVILLE**, opvolger van **FAUGELIN**, geeft bovendien alle zes maanden, in folio formaat, en zonder hooping van prijs, de welgehoorden Portretten der beroemdste Fransche en vreemde Geleerden in licht; de Portretten van **LAFOSIER** en van **BERZELIUS** zijn reeds verschenen. De prijs van het abonnement op de *Revue* is 20 frank per jaar, en 25 frank per Post, voor geheel Frankrijk. Adres te Parijs, rue Jacob, N° 30.

Watershaagte te Arnhem.

Deur 23 Feb 3 EdO Palm 5 Ruim; gew. 25. Duim; gew. 25.

Te Arnhem, bij **C. A. THIEME**, Boekdrukker.